

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertatio Paraeneticæ Apologetica In Vitam Mirabilem, & Cœlestes Revelationes Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanae, Ordinis Sanctimonialium S. Brigittæ in Hispania Fundatricis

Tanner, Jan

Neap., 1690

Introductio V. P. Ludovici de Ponte ad primam partem mirabilis vitæ
Venerabilis Virginis Marinæ de Escobar

urn:nbn:de:hbz:466:1-41415

INTRODVCTIO

V. P. LUDOVICI DE PONTE

Ad primam Partem Mirabilis Vitæ

VENERABILIS VIRGINIS

MARINÆ DE ESCOBAR.

Introductionem ad Vitam Mirabilem Venerabilis Virginis Marinæ de Escobar, quâ V.P. Ludovicus de Ponte ipsius primæ Partis Author, scripsit ad declarandam Præstantiam Utilitatem, & Certitudinem illius, tamquam non parum utilem meæ dissertationi confirmandæ, eidem adjungere, & præmittere existimavi; præcipuè cum ex introductione hac, quasi ex Chrystallino veritatis, & prudentiæ fonte, præcipuas rationes, ad meam in ea sententiam stabiliendam hauserim. Et quidem, ut veriùs, & clariùs in hac parte V.P. sensus omnibus innotescat; non tam sensum ipsius introductionis depromere, quàm ad verbum ipsam, & ut ex Hispanico idiomate in latinum versam, & Typis vulgatam Prægæ Anno 1672. eam habemus, transcribere decrevi. Quapropter a Prologo, qui ad latinam interpretationem præmittitur, initium sumere aptissimum judicavi.

Pro-

Prologus, quem præmittit ad primam Partem
 Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Ma-
 rinæ de Escobar à se latinè redditam
 P. Melchior Hanel Societa-
 tis JESV.

SI, ex Divi Gregorii (*hom. 6. in Ezech.*) sententiâ, cuiquam terrarum regioni obtigit benedictio, qua moribundus Isaac suum beavit, Jacobum; obtigisse prorsus credenda est Regno Hispaniæ, quæ tutelari gloriatur Jacobo. Libeat magni Ecclesiæ Doctoris, maximi Pontificis, verba excipere: *Quoniam*, inquit ille, *inter electos DEI, alii in contemplationem surgunt, alii verò per activæ vitæ solummodò opera pinguescunt, rectè in benedictione illa Isaac dicitur. Det tibi Dominus de rore Cæli, & de pinguedine Terræ. Ros etenim desupèr, & subtiliter cadit: & nos toties de rore Cæli accipimus, quoties per infusionem contemplationis intimæ, de supernis aliquid tenuitèr videmus: cum verò bona opera, etiam per corpus agimus, de terræ pinguedine ditamur. Ita Gregorius. Quis porrò recenseat, quos Jacobeâ forte felix, Hispania numerat electos DEI, tum contemplatione rerum Cœlestium sublimes, tum activæ vitæ sanctis operibus opimos. ut non immeritò, Christiani Orbis consensu, fœcunda Sanctorum Parens habeatur. Illa Ecclesia, ut verustiores taceam, etiam cum abundavit iniquitas, & refriguit charitas multorum, dedit Dominicum Gusmanum, Vincentium Ferrerium; illa Ignatium Loyolam, Franciscum Xaverium, Terefiam à Jesu, Thomam Villanovam, Petrum de Alcantara, atque tot alios præterea tulit, quos, & si Sanctorum Fastis Romana nec dum adscripserit Sedes, ob*

exa-

exactam tamen piè, ac laudabiliter vitam, venerabundi suscipimus: e quibus una sanè est, Venerabilis Virgo Marina de Escobar, cujus hoc nostro sæculo, rarè Sanctitatis, atque collatorum illi cœlitas illustrium donorum fama, extrà Hispaniam quaqua versum diffusa, neminem non rapit in admirationem. Me profecto ita abripuit, ut postquam primam hujus Admirabilis Virginis Partem Vitæ, nuperrimè Typis Hispanicis excusam conspexi, animum ad illam interpretandam adjecerim: stimulantibus me etiam ad hoc audendum Sapientibus Viris, ac in primis (quem singularis observantiæ ergò nomino) venerandæ memoriæ P. Roderico de Arriaga; qui, quòd in domestico hujus famulæ DEI Sacrario Sacerdos Divinam Hostiam litaverit, atque conspectu ipsius, & alloquio fuerit fruitus, non in postremis id gratiis habebat, ac facundum semper, prò opportunitate, ejusdem agebat Encomiasten. Dignum insuper operæpretium me relaturum existimabam, si sacram hanc historiam latinitate à me donatam, toti mundo redderem intelligibilem: quod quidem feci, tamen si stylo simpliciorum, quàm, ut elegantioris forte, cuiuspiam orationis amanti, satisfecerim. Atque si quis rationem facti petat, dicam: Cura mihi fuit, ne quoad ejus fieri posset negligere simplicem stylum, & verba dictæ Virginis Hispanica, quibus ipsa suas, atque non rarò satis obscure, & involutè conscripsit gratias, & ex quibus hanc primam vitæ Partem contexuit venerabilis Pater Ludovicus de Ponte, qui etiam dubio procul scribere cultiùs potuisset hispanicè, nisi, & ille quemadmodum in sua ad eam introductione ait, sollicitus fuisset, ut à Marinæ stylo, & verbis non recederet; è quòd illi viderentur esse ipsiusmet DEI, & ex ejusdem inspiratione magis genuinè manifestarent mysteria, quàm alia, quæ visa fuissent elegantiora. Videlicèt simplex est

est ipſius quoque, Dei cum ſimplicibus (quales, præ viris, ſolent eſſe foemina) ſermocinatio, & ea Sanctis acceptiſſima eſt dictio, quæ cum eorum modeſtia, morumque ſimplicitate conſentit. Neque liber hic ad aures mulcendas, aut linguam poliendam; ſed animum ſanctioribus imbuendum placitis, ac doctrinis eſt ſcriptus: *latet ſiquidem in illo, licet ſub verborum humilitate, Theſaurus incomparabilis, qui divina pietatis experientia, offertur cunctis bonæ voluntatis hominibus* quod Landſpergius, quoque dixit in a piſtola Apologetica, ad Lectorem præfixa libro, Divinarum inſinuationum, Sanctæ Gertrudis, & rem, non verba quærenda eſſe, ubi de ſalute agitur, reſponderunt Viri prudentiſſimi Typographo, ſolicitato de ſtylo expoliendo, in editione Dialogorum Divæ Catharinæ Senenſis. Quid quod Judice Eminentiſſimo Cardinali Baronio (*tom. 3. à. nu. 356.*) *ſuſpectum redditur, quidquid obducitur ſuco, atque pigmentis: pulchiorque eniteſcit, ipſa ſua puritate, ſimplicitas: quæ quod mentiri neſciat, omne, quamvis ad ornatum compoſitum velamentum, abhorret?* Itaque, nè te prudens Lector, ſtylus offendat rudior, & quandoque, ob inuſitata cultis ſcriptoribus intercifa, ac periodos in ſpeciem intricatas, cacophonias, & tautologias inamænus: *rem ipſam appendo* (loquor cum Roſveydo in Prolegomenis ad vitas Patrum) *non verba; fructum lege, non folia, florem carpe: ne volaticos deſidera pappos;* V. P. Ludovicum loquentem audi; & vale, DEUMque pro me peccatore ora, ad cujus unius *majorem gloriam* interpretem egi.

§ I.

*Indicat Revelationes, quas Marina pro ea con-
scribenda habuit, & fundamenta qui-
bus innititur, veritas, & Certi-
tudo hujus Historie.*

I **M**agnus noster DEUS ac Dominus, qualis omnibus fuit ætatibus, ac temporibus, estque etiam num in Sanctis suis, dignatus est sibi diebus nostris deligere Venerabilem Virginem, nomine Marinam de Escobar, ut in ea immensos infinitæ suæ sapientiæ, charitatis, & misericordiæ thesauros, atque inæstimabiles gratiæ divitias manifestaret, internè cum ipsa conversando, ac omnia illi declarando Mysteria, quæ nos Catholica docet Fides, celebratque Ecclesia; modis usque ad eò novis, miris ac inusitatis, ut exhibiti eidem favores nullatenus cedant illis, quos S. Gertrudi, S. Mechtildi, S. Brigittæ, S. Catharinæ senensi, S. Teresiæ à JESU, aliisque consimilibus præstitisse scribitur; quandoquidem non est abbreviata potens manus Domini, neque exhausta ipsius Sapientia, vel imminuta Charitas, quo minus sciat, possit, ac velit innovare miracula, quæ operatus est in Sanctis antecedentibus, & alia patrare paria, atque subinde majora per modò Viventes. Sunt etenim tot res eximiæ, quas DEUS de se ipso, deque suis Divinis perfectionibus, nec non de iis, quæ hominis egit causâ, revelare potest; sunt quoque tam varii modi, quibus talia revelare consuevit, ut, postquam illa cuiquam mortalium patefecerit, semper ei supersint alia infinita, ad eò novis manifestanda modis, ut omnem superent imaginationem:

D

quo-

quorum illustrissimum videtur voluisse facere compendium, comunicando se Venerabili isti Virgini, omnibus ferè cœlestis, ac Divinæ Communicationis generibus, recensitis in Scriptura Sacra, atque in Vitis Sanctorum.

2 Et quantumvis verum sit, omnia ista, utpotè interna, & secretè acta, DEUM inter, & animam, non potuisse sciri, præterquam ab ipsâmet Virgine (quæ DEO jubente, illa conscientia suâ apperiebat Arbitris, & propter fines, quos mox intelligemus, conscribebat) non tamen propterea minus credenda sunt, & probanda, quam creditæ, & probatæ fuerint res admirandæ prædictarum quinque Sanctarum, quamvis illæ ipsæ eas manifestaverint; cum sint confirmatæ iis operibus, ac signis, quæ nos sufficienter convincant, quòd nec ipsæ fallantur, neque nos fallant, ex ignorantia, passione, vel malitia: & quandoque sint ejusmodi, ut quamvis illæ voluissent, non tamen scivissent confingere, nisi ab alio altioris ordinis spiritu, ad hoc permotæ fuissent.

3 Et quâvis certum sit, & experienciâ compertum, quod his temporibus (quæ sunt occulta DEI judicia) se transfiguret Satanas in Angelum lucis, fingendo, & simulando ea, quæ apparent Sancta, ac Divina, tam internè, quàm externè; certus nihilominus sum, quantum præsentis vitæ conditio patitur, spiritum, quo agebatur, venerabilis Marina, quique cum illa agebat, & ea ipsi manifestabat arcana, ac secreta, quæ referemus, non fuisse malum, sed bonum; non Dæmonem, sed verum DEUM, ipsumque servatorem nostrum, subservientibus illi, & ab eo commissa exequentibus bonis Angelis, Sanctisque Cœlitibus, atque in primis Sacratissimâ Virgine ipsius Matre. Si quidem rigido admodum, & sollicito plurimum, quam triginta annorum, quibus mihi rerum suarum, tum oratenus; tum scripto reddebat ratio-

tio-

tionem, examine, universa, quæ illi eveniebant, semper inveni, habere omnia boni Spiritus signa nobis à sacris literis, & Sanctis Patribus indicata. Eorum ego, ne sim prolixus, succinctam dumtaxat dabo epitomen, quam fusa isthæc comprobabit Historia.

4 In primis namque in verbis, operibus, & actionibus, atque rebus omnibus ejus spiritus, qui ipsi loquebatur, quidam elucebat Divinum; eam siquidem Sapientiam, & excellentiam, eam veritatem, & puritatem, eam gravitatem, & discretionem, eam denique Sanctitatem in summo perfectionis præferebant gradu, ut abundè ostenderent, fontem, ex quo procederent, esse DEUM; cum in DEO nihil reperiri possit, quod malum, vel falsum, leve, aut imperfectum, & indignum sit tantæ Domini Majestate.

5 Præterea, quemadmodum arbor cognoscitur ex fructibus, ita se Divinus Spiritus in ista sua Famula, manifestabat, per septem raras illi collatas virtutes, quæ sunt septem certa Sancti Spiritus, iis prædico assistentis, indicia. Prima fuit singularis, quædam animæ, & corporis puritas, atque summus cujuscumque, quantumvis levis culpæ, vel nævi horror, nec non prorsus rarum Castitatis donum, quo fuit à tentationibus, & motibus illi contrariis præservata. Admirabilior erat altera, quod illam in tam profunda sui ipsius cognitione fundaverit, ut inter revelationes, & favores usque adeo prodigiosos, ab omni fuerit superbia, & inani gloria, atque etiam ejus tentatione immunis. Tertia, quod ipsi cor ita pacatum, & præsentia sui DEI inhærens dederit, ut in oratione, & contemplatione mentali nunquam, aut rarissimè passâ fuerit, vel involuntarias mentis evagationes, quamvis illam ad multas horas produceret. Quarta, summus fuit timor, ne circumveniretur à Diabolo in rebus extraordinariis, quæ illi acci-

debant; ideoque omnem sibi possibilem adhibebat diligentiam, ut eam DEUS ab hujuscemodi illusionibus liberaret, vel talibus viis non duceret; ita ut nemo unquam tam fuerit cupidus similibus visitationum, & gratiarum, quam illa fuit sollicita, ut resisteret, ac reluctaretur iis acceptandis, donec ipsam DEUS induxisset ad consensum. Quinta, sunt vehementia desideria, quibus tenebatur, ut quoslibet toleraret contemptus, & cruciatus pro DEO. Unde quando illam Divina Majestas postremo vitæ tempore, sustinendis horridissimis molestiis, ac doloribus exercuit, tantopere acquiescebat, ut se desolatam diceret morituram, nisi modicum illud toleravisset, quod ipsi DEUS ferendum obtulerat. Hinc etiam, inter tam terribiles cruciatus, perfectissimè suam Divinæ conformabat voluntatem, neque ulla ipsi crux erat tam gravis, quam timor, quomodo libet deflectendi ab ea conformitate. Sexta est ingens zelus salutis animarum, ut mille dedisset vitas, ne vel una damnaretur: tamque tenera commiseratio, quæ proximorum condolebat miseriis, quæ in ipsius deveniebant notitiam; ut illis conficeretur, & gravaretur, ac si propriæ ipsius essent quæ sunt virtutes, in quibus Evangelica est sita perfectio, & de quibus in primo agetur libro. Denique summam habuit propensionem, non tamen impetuosam, neque præcipitè, sed admodum moderatam, & circumspectam, ad reddendam omnium rerum suarum rationem suæ Arbitro conscientie, à quo dirigebatur; noluitque se ipsam, seu proprio iudicio, seu interno Spiritus impetu, regere, nisi accederet approbatio Magistri, ac Ducis visibilis, quem illi dederat DEUS, in iis rebus, quæ ipsius indigebant directione.

6. Hæ septem heroicæ virtutes, seu effectus animæ, ita adversantur intentionibus Satanæ, cōveniuntque tam propriè DEO, qui desiderat, ac præterdit salutem,
atq;

atq; perfectionem suorum Electorum, ut dum illæ firmiter, ac stabiliter in anima perseverant(quemadmodum perseveraverunt in Venerabili Marina, quamdiu ego ipsi fui à confessionibus) sint septem indubitata testimonia, septemq; certissima indicia ejusdem DEI, qui illam adedò insuetis ducit viis, reddendo ipsam immunem ab omni diaboli, vel proprii spiritus illusione. Et propterea illi dedit naturam, indè quidem extremè reformidantem ejusmodi dolos, hinc verò vividam, perspicacem, ac impigram, & celerem in examinandis, & perspicendis rebus internis, quæ illi eveniebant; itaut magnâ hujus sollicitudinis parte, suos liberaret Confessarios. Idcirco, non absq; sufficienti fundamento, existimo, quod sicut DEUS in sua Ecclesia constituit Sanctum Franciscum ad paupertatis, & alios Sanctos, ad aliorum virtutum præbendum exemplum; ita periculosis his temporibus proposuerit hanc Virginè, ut timoris, & sollicitudinis, cautela, circumspeditionisq; ac disquisitionis exemplo doceret, quomodo Divinæ Revelationes, & inusitatae gratiæ tutò sint suscipiendæ.

§. II.

*Deus jubet, Marinam ob valdè sublimos fines,
ea scribere, quæ ipsi eveniebant.*

7. **E**X dictis sequitur, Venerabilem Virginem Marinam de Escobar ea, quæ ipsi eveniebant, non ex sua propria voluntate, neque ex animi levitate conscripsisse, & propalasse; cum potiùs ab hac re summè abhorruerit, usquedum id facere juberetur a suo Confessario Patre Petro de Leon; ut illa ipse diutiùs expendere posset, atque discutere, & exhibere aliis authoritate pollentibus, rerumque spiritualium peritis, ac doctis viris, qui suum de iis judicium
di-

30
differrent. Cum tamen is paulo post, connivens in illius repugnantia, ei dixisset, sufficere id, quod scripserat; ipsemet DEUS, eam denuò jussit cœpta proseguere, manifestatis illi admirandis hujus scriptionis finibus, & motivis, quod ipsa his refert verbis.

8. Postquam à DEO multas obtinuissem gratias; & ingentia solatia, fuissetque ab illo multoties, visitata, & illuminata, ut cognoscerem sublimissima ipsius mysteria, dicebat mihi aliquot continuis diebus: *Scribe quod tecum ago*. Ego verò advertens mihi à Divina Majestate iterari ea verba, dixi illi quâdam vice: *Domine; quare tua Majestas id à me vult scribi? an ne fortitan idcirco, ut reddere possim meo Confessario rationem eorum, quæ fiunt in mea anima? responditque mihi DEUS: Non ideo*. Tum ego rursus. *Quare igitur mi Domine? & Dominus mihi dixit. Facit ad meam gloriam, ut hoc scribas*. Ideòque subito incepti scribere, quia istud dictum tantopere me ad scriptionem cōpulit, ut absque magno conscientia remorsu eâ supersedere non possem. Verum & si scriberem: unâ id spectabam, conabarque consequi a DEO, ac postulabam quàm enixissimè, & ex intimo corde meo, ut me illuminaret, daretque mihi gratiam, ne quidquam fieret adversum Sanctissimæ ipsius voluntati: maluissem enim mihi eximere linguam, & amputare manus, quam vel unum verbum, DEO nolente, loqui, aut scribere. Quocirca timens meam malitiam, & astutiam diaboli, continuè dicebam: *Domine vis ne id a me fieri? & Divina Majestas mihi respondit: Ita; quia ista tibi, non tui solius tantum fiunt gratia, sed etiam propter alios*. Alias verò addidit: *Noveris hoc saculo reperiri in Mundo homines, qui vehementer falluntur, dum cogitant, ac dicunt, non esse tempus, quale quondam erat; & à me non conferri gratias, neque esse, cui eas possim conferre, quas consueverim*

rim

rim aliis prestare temporibus; quasi verò jam non essem, idem, qui eram. Iuverit ergo eos intelligere, aliter se rem habere. Post hæc nihil ominùs adhuc metuebam, ideòque illi dixi cum magna verecundia, & confusione: Domine, ergonè ego miserabilis esse debeo instar campanæ, quæ alios advocat, ut veniant ad templum, licèt ipsa remaneat in Campanili? fac de me quod vis, neque enim ego aliud volo. Ad hoc mihi respondit quædam verba consolatoria, indicavitque nonnullas personas, quibus esset profuturum id, quod mecum agebat: Ego verò respondi. Plurimum gaudeo, Domine, quod cum ego tam parùm proficiam ex gratiis, quas mihi præstas, reperiat, qui ex illis proficiat.

9. His animata, perrexit scribere ea, quæ illi contingebant, cum tunc esset provectæ ætatis quadraginta quatuor annorum, sed DEUS indulgendo ipsius naturali repugnantia, illi dixit, ut hac vice scribendo consequenter impletet sexaginta circiter philyras chartæ; quodque deindè esset amplius aliquid sibi placiturum. Atque ita fecit, consignando quæcumque illi acciderant, & accidebant, usque ad ætatem quinquaginta annorum, aut aliquantum ultrà; quo tempore cum ipsa met scribere non posset, eò quod tum esset vehementer infirma ac debilis, ego, qui jam eram ipsius Confessarius, mortuo Patre Petro de Leon, illi mandavi, ut scribenda dictaret cuidam probatæ virtutis Virgini Adolescentulæ, quæ ipsi convivebat. Id verò illa egrè tulit, ob ingentem naturæ suæ resistantiam, abhorrentis à talibus cuiquam alteri patefaciendis, quàm Arbitro Conscientiæ. Et cum in hac re esset remissior, vidit à dextris Christum Dominum, quasi duobus à se distantem passibus, qui valdè gravitèr, & instar redarguentis ipsi dixit. *Quæ est hæc tua repugnantia Marina, cum, tam ex ordinaria Doctrina, quàm ex mea illuminatione, scias,*

scias,

scias, me velle, ut obedias tuo Confessario? Nunc verò ego intervenio, precipiendo, ac mandando, ut id facias, neque ultrà repugnes. Nunquid fortè nosti, qualia sint mea iudicia, ac intentiones? Et quam ob causam, aut cur, seu propter quem finem tibi ex mea misericordia has gratias conferam? atque an hunc in modum tecum forsan agam, quod id merearis? an potius propter multorum aliorum, atque alicujus speciatim bonum, & emolumentum? Supercede hac difficultate, Marina; obtempera tuo Magistro.

Non multò post incepit dubitare, utrum non committeret aliquem errorem in scribendis suis rebus, dixitque Christo Domino. Cuperem sanè vehementer, Domine, bonum paucis, & multa significantibus verbis scribendi modum assequi; sicut tu interdum meam animam edoces de tuis mysteriis: quod enim scribo, recensendo misericordias quas mihi præstas, multorum est verborum, videnturq; mihi istæ narrationes fusæ. audivit me Dominus, & penetravit cor meum, responditq; mihi quàm gravissimè, quasi interpositâ aliquâ morâ, quæ indicabat magnam majestatem: *Non dicis bene, qua namque ratione modum, quo te ego instruo, tibi que dicto, qualiter te conscribere oporteat meas veritates, ac mysteria, ac gratias, quàs tibi præsto, vocas narrationes fusas? depone istam ignorantiam, & simplicitatem, ac tace, & obedi.*

10. Istâ Christi Domini responsione indicatur id, quod hæc ejus famula aliquoties mihi asseruit, sæpè sibi ab illo inspiratum fuisse, & quasi dictatum; quod scribebat ne verbo mutato, in rebus majoris momenti, quas suggerebat scribenti; quod si quandoque evenit ut non meminisset, quid acciderit, dum tamen ordiebatur scriptionem, id ipsi DEUS in memoriam exactè revocabat. Quando verò de re quapiam dubitabat, itanè se haberet; an secus, interrogabat de ea Dominum, vel
ali-

aliquem assistentium sibi Angelorum, qui illi eximebant dubium.

11. Tanto porrò tenebatur desiderio non aberrandi à vero, ut aliquando dixerit DEO: Si tu velles, libèter dicerem meo Patri Spirituali, cui committis mea scripta, ut omnia, quæ in illis reperiuntur, & quæ ipsi non integerrimè satisfaciunt, deleat, laceret, ac destruat. Respondit autem ei Dominus, suaviter, & graviter illam corripiens: *Dic age, Marina, quis te Dominam constituit rei non tuæ, sed meæ, quam ità velis jubere destrui, ac aboleri? nunquid forsàn plus es, quam miserabile meæ potentis manus instrumentum? tace, & relinque ista, quæ ego facio prò meo beneplacito, ac providentia, & obedi, nullo verbo dicto.*

12. Sic anima ipsius reprehensa fuit, & convicta, ut faceret, quod illi à DEO præcipiebatur. Hoc audito, incepit dictare, quæ ipsi denuò eveniebant, alicui suarum contubernalium, vel suis Confessariis; brevi tamen adeo debilitata decubuit in lecto, ut illam oportuerit esse contentam, rerum suarum mihi rationè reddere oretenus, quas ego conscriberem. Cùm autem ego etiam propter meos graves, & continuos morbos illi possem adesse paucis vicibus; hūc defectum supplevit Pater Frater Adreas de Ponte, meus Germanus, ex Ordine Sancti Dominici, vir magnæ virtutis, zeli, & Spiritus, qui magnâ charitate, ac diligentia, per plures annos illam bis intra septimanam adibat, ut exciperet ipsius confessionem, & propter alia, quæ ei committebat: eâdemque occasione, me volente, illi referebat, quæ ipsi cum Domino acciderant; ille verò omnia fideliter consignabat, ac deinde ipsi exhibebat, ut dispiceret, an aliquid addendum existimaret, vel omitendum; atq; ità correcta mihi tradebat, & ego eadem cum ipsa conferebam, ac iteratò corrigebam.

Jubet Christus Dominus Confessarium è Societate JESU hæc scripta disponere, ut suo tempore evulgentur.

POST hæc intellexi ex relatione Marinæ, DEI voluntatem esse, ut Societas, atque speciatim ego (donec viverē) utpotè ipsius Cōfessarius, haberē curam earum chartarum, ut redigerentur in ordinem, & suo tempore evulgarentur: atq; à Sancto Patre nostro Ignatio, jussa fuit mihi dicere, *ut hoc facerem, tanquam si ad me unicè spectaret, quemadmodum spectabat; sciremque esse partum domesticum*: quibus ultimis verbis significavit à Domino DEO assumptam fuisse Societatem prò instrumento ad conferendas illi has gratias, atque ut ipsa illam suâ educaret doctrinâ, & institutione. Habitâ hac monitione cœpi dubitare, bonumne foret, statim hac de re agere, p. iusquam me è medio mors tolleret, quæ continuè meis oculis observabatur; & quia id procrastinabam, Dominus in Vigilia Sancti Petri, anno 1614. (qui ætatis Marinæ erat sexagesimus) gravi, & imperiosa voce illi dixit: *Audis ne? jam est tempus, ut redigantur in ordinem, quæ tibi contigerunt, & gratia tibi à me præstita; dic tuo Confessario, ut id cito faciat, ac si tibi, vel ipsi paulò post esset moriendum: hoc enim statuto tempore eveniet.* Isto monito, & judicio gravissimorum Patrum Societatis permotus, accinxi me ad opus quam secretissimè, donec adesset tempus illius publicandi; quod esse consuevit post mortem personæ, cujus gesta conscribuntur.

14. Et quantumvis id exequi fuisset facile, si secutus fuisset ordinem, quo suas ipsa res conscribebat, vel

vel dictabat; quia tamen omnia erant indigesta, transi-
liebat enim ex his ad alia, & quædam interrumpibat,
ut ad prorsus diversa transiret, judicavi è majore DEI
gloria futurum si assumerem aliquem modum, quo clari-
rius, ac distinctius exponeretur excellentia, & sublimi-
tas mysteriorum nostræ fidei, ac mirabilium Operum,
quæ Divina Majestas in ista sua Famula, & per illam
operata est, etsi quandoque non haberetur ratio ordi-
nis temporum, ubi illum sciri parùm referret: semper
tamen fui sollicitus, ut non recederem ab ejus stylo,
& verbis eo, quo mihi viderentur ipsiusmet esse DEI,
& ex ejusdem inspiratione magis genuinè manifesta-
rent mysteria, quàm alia, quæ visa fuissent elegantio-
ra; demptis etiam nonnullis, quæ ipsa adiungebat, ac
repetebat, ut se magis aperiret, vel declararet repu-
gnantiam, quam sentiebat, in acceptandis adeò insue-
tis gratiis, donec adigeretur ad illas admittendas. Quas
equidem repugnantias repeto sæpius, ut sint instar the-
riacæ, seu antidoti, contra venenum, quod solent hau-
rire Tirones, & imperfecti ex lectione hujusmodi reve-
lationum, dum similibus vana concipiunt desideria:
quod non faciunt, videntes Venerabilem Marinam se
ita illas recusando, cautèque admittendo, dignam red-
didisse, ut eas consequeretur, dum conaretur pro vi-
ribus viæ communi, ac tritæ verarum, ac solidarum
virtutum insistere.

§ IV.

*Partitio primæ Partis hujus Histo-
ria, in sex Libros.*

QUapropter contenta in hac Historia, quæ sunt
innumera, neque minus proficua, quam glorio-
sa, redigemus in sex libros. Primus liber cõ-

prehendet extraordinarias vias, quibus illam DEUS duxit, combinatas ex admirandis favoribus, horrendis cruciatibus, & eximiis virtutibus; quæ tria hujus vitæ Sanctitatem reddunt undequaque absolutam, ac per quam stabilem; secundum illud dictum Ecclesiasticis; *Funiculus triplex difficile rumpitur*; quia favores, ac dona, absq; crucibus, facile consuevit vincere superbia, præsumptio, & vana gloria, cruces autem, ac tormenta, sine gratiarum solatiis, nullo negotio præcipitant in impatientiam, tædium, & pusillanimitatem spiritus; & virtutes absque prædictarum duarum rerum mixtura nunquam sunt solidæ, nec robustæ, neque bene probatæ; ideoque facile illas superat pigritia, ac tepiditas cordis: quando verò omnia tria sunt coniuncta, cōstituunt Sanctitatem excellentem, & quasi inexpugnabilem. Atque hæc tria generatim erunt argumentum istius primi libri, qui exhibet specialium rerum fundamenta, quæ singillatim referuntur in sequētibus libris.

16. Secundus liber erit de admirandis revelationibus quas habuit de mysteriis nostræ Redemptionis, quæ fuerunt ipsi materia Orationis, & contemplationis tam ordinariæ, quàm extraordinariæ; nec non de magnis gratiis, quas in illis est consecuta. Specialitèr verò in eo agitur de mysteriis vitæ Christi Domini, de ejus Passione, Ascensione, & Adventu Sancti Spiritus, atque de institutione, & festo Sanctissimi Sacramenti; præterea de vita Beatissimæ Virginis, incipiendo ab ipsius nativitate; iis, quæ concernunt purissimam illius Conceptionem, ob singulares causas, dilatis ad finem libri quarti, ubi etiam agetur de ejus Assumptione.

17. Liber tertius est de admirabilioribus revelationibus ad mysteria Divinitatis, & Trinitatis Divinarum Personarum, & ad æternam Sanctorum felicitatē, quam ipsi DEUS dedit delibandam, conferendo illi
alias

alias insuper eximias gratias.

18. Liber quartus complectitur speciales revelationes, quas habuit de officiis, & excellentiis Angelorum Custodum, ac Sanctorum, qui illam frequenter invisebant, præsertim verò de prerogativis Beatissime Virginis sine macula conceptæ, & assumptæ; unàque res insigniores, quæ illi cum iis Sanctis evenerunt.

19. Quintus Liber erit de rebus memorabilibus, quibus juvat animas Purgatorii, & promovit salutem proximorum, cum illi DEUS manifestaret omnium miserias, & quæ ipsi essent agenda, dicenda, ac scribenda pro iis adiuvandis; ubi refertur doctrina, pro consequenda perfectione, quam à DEO didicit, & scribere jussa sunt ad profectum eorum, qui sunt addictiores, tractandis rebus spiritualibus.

20. Denique liber sextus erit de heroica ipsius perfectione, quæ enituit in modo, quo toleravit suos terribiles cruciatus, & exercuit omnis generis virtutes; atque de raris gratiis, quas illi DEUS præstitit, additis præclaris promissis, concernentibus ipsius obitum.

21. Hactenus in illo Prologo seu introductione, V.P. Ludovicus à Ponte, qui finem imponit primo Libro his verbis. Hic finem imponimus primo libro, qui est summa quædam trium rerum, quas complexa est via extraordinaria, qua illam duxit Dominus noster, contexta miris favoribus, & deliciis: terribilibus cruciatibus, & tormentis, non sine illustribus Virtutibus; quas inter elucebat in illa profunda humilitas, & cognitio vilitatis suæ: obedientia exactissima ad nutus Dei, suorumque Angelorum, & Confessariorum: Zelus ardens salutis animarum: continua oratio, & tractatio cum Deo, cujus præsentiam numquam anima dimittebat: insignis patientia in suis necessitatibus, infirmitatibus, tormentis, & veluti martiriis, quæ de manu Dei, ope-
râ

râ Angelorum, Dæmonumque patiebatur: atque hæc, ultra graves sui afflictiones, rigidas verberationes, frequentias & cruenta cilicia, continuata jejunia, aliaque genera pænarum, quæ dum corporis vires utrumque sufficerent sponte suscipiebat, communicato consilio cum suis Confessariis, & exequiebatur quantum hi permittebant accomodantes se ejus ardori tam flagranti; tefi cum prudentia Christiana. Hæc omnia declarabunt, extollentque res ipsæ singula proximis libris persequendæ.

Haftenus V. Pater, qui cumulatissimè præstitit, id quod promisit, tandemque conclusit totum opus sequenti §, qui caput est vigesimum primum libri sexti.

§. V.

Quomodo ipsi DEUS communicaverit eximiam Spiritus mysticam, & experimentalem scientiam, præceperitque, ut conscriberet omnes suas experientias, in commodum proximorum, consignandas, & in ordinem redigendas à Confessario, quem habebat ex Societate JESV.

22. **E**Xtraordinariis gratiis, quas Deus suæ famulæ, per decursum longævæ ejus vitæ præstitit, & istud accenseamus, quod ipsi fuerit unà cum illis communicata Scientia spiritualis, quam cōmunitè vocamus Theologiam Mysticam, & scientiam experimentalem, de qua loquens Divina Sapientia, ait quòd *ostenderit justo Jacob regnum DEI, Et dederit illi*

illi scientiam Sanctorum, quia ductu Divini luminis est ingressus ad percipienda arcana Regni Cœlorum, quæ nimirum sentiebat, & experiebatur in se ipso, quod est proprium Sanctorum.

23. In hoc mirè excellebat ista famula DEI, cui Divina Majestas sensim communicavit, quinque admirabiles experientias, quæ complectuntur universam scientiam Spiritus.

24. I. Quia in primis experta est, ac attigit omnia concernentia Infantiam, Passionem, & Mortem Salvatoris, ac reliqua ipsius Sacratissimæ Humanitatis Mytheria, quibus interfuit, ac si tunc denuò executioni mandarentur, ita ut sentiret in se dolores, ac tormenta Redemptoris, usque ad participata ejus vulnera pedum, manum, lateris, & capitis.

25. II. Hinc est progressa ulterius, ad cognoscendam, & experiendam immensitatem DEI Trini, ac unius, cum suis attributis, quæ beatos reddit Angelos; ac Sanctos; participando in se ipsa, ac degustando istam beatitudinem; videndo aliquid de eo, quod ipsi vident in suo DEO, pro sua capacitate, idque interdum eâ claritate, quamvis momentanea, instar relucenscentis fulgoris, ut possimus dubitare, an non fuerit visio clara, qualem nonnulli per speciale Privilegium concedunt Sancto Paulo.

26. III. Tertio experta est omnes modos familiaritatis, & communicationis inter DEUM, & animam, per alloquia, per inspirationes, per species, & visiones imaginarias, perque visiones intellectuales, per raptus, elevationes, & uniones, mille modis, jam in fundo sui cordis, jam in Cœlo Empyrio, jam commorando ibi, quasi stabiliter secundum Spiritum, jam idem percipiendo in suo cubiculo.

27. IV. Ad hæc accedit experientia dolorum, crucia-

cia-

ciarum, molestiarum, ac tormentorum internorum, & externorum, quæ est passa, partim ex Divina dispositione, partim propter persecutiones Dæmonum, DEO permittente; ita ut experiretur, dolores esse scalas ad gaudium; & Crucem esse viam pro adeunda cœlesti gloria.

28. V. Denique experta est, & probavit actus heroicos omnium virtutum, in quo consistit perfectio Evangelica, cum summa prudentia, circumspectione, cautela in viis extraordinariis, quibus ducebatur, ne deciperetur. Unde factum est, ut esset adeo plena hac Divina scientia, ut posset esse excellens illius magistra; & anima ipsius, ac modus vivendi, esset instar libri vivi; ubi infinita sapientia DEI descripsit, atque expressit omnia mysteria nostræ sanctæ fidei Catholicæ, admirabili artificio; adjunctis duobus raris privilegiis, quorum unum erat, quod etiam si revelationes interdum essent admodum copiosæ, ac diffusæ, & continerent multa, ac minutissimas circumstantias; tam fixè tamen illas imprimeret suæ memoriæ, ut illarum non oblivisceretur: Alterum autem quod illi Deus suggererit verba convenientia, quibus posset declarare, quod viderat, & fusè referre; etiam si aliquandò esset res tam sublimis, ut illi non suppetere verba, pro ea exprimenda. Et quia omnes istæ experientiæ, ac res, quæ illi accidebant, fiebant arcanè, & modo invisibili, manebantque in ipsius spiritu, quasi in libro clauso, & signato; Voluit Majestas Magni nostri DEI, ut iste liber aperiretur, omnesque prodirent in lucem præcipiendo illi frequentius (sicut fusè dictum est in Prologo istius Historiæ) ut conscriberet omnes gratias, quas illi præstiterat per decursum vitæ, eo quod eas ipsi non communicavisset pro illa sola, sed etiam in commodum multorum.

29. Hoc fuit primum, quod DEUS præcepit Venerabili Marinæ, & comprehendit generatim id, quod Divina Majestas extraordinariè in illa est operata; voluit tamen simul ut observarentur consuetæ leges Ecclesiæ; utque examen rerum publicandarum, & earumdem coordinatio, ac dispositio fieret, secundum iudicium, prudentiam, & scientiam Confessarii, Magistri, ac Directoris, quem habebat ex Societate: eò quod non omnia, quæ DEUS secretò suis servis revelat, velit publicari, imò non expediret quædam probare. Propterea cùm Germanus meus Frater Andreas de Ponte, ex Ordine Sancti Dominici conscripisset, eaquæ Venerabilis Marina ipsi dicebat, vel dictabat, ut illa mihi traderet, ut dictum est in Prologo; retinisset autem ipsorum apographa, mandavit DEUS, ut illa ab eo peteret, mihi que traderet, & ego ex ipsis demerem, quod iudicarem, non convenire, ut publicetur. Hactenus ibi V.P. Ludovicus à Ponte.

30. In libro autem 2. cap. 25. Agens Venerabilis Pater de luce infusa, quam habuit Ven. hæc Virgo ad penetrandum Mysterium Eucharistiæ; sic scribit.

31. Post Pentecostem celebrat Ecclesia Festum Sanctissimi Sacramenti, eò quod id non possit facere, feria quinta in cæna Domini. Utroque tempore habuit Venerabilis Marina insignes revelationes, ac visiones de hoc Mysterio, quas recensimus, incipiendo ab admirabilioribus, de modo, quo re ipsa, & verè Christus Dominus existit in Sacramento, quas mihi enarravit, deditque scriptas, dum docerem Theologiam anno 1595. in nostro Collegio Vallisoletano. Docebam autem tunc materiam de Eucharistia, atque hoc punctum de Transsubstantiatione. Referebat mihi id talibus verbis, & cordis affectibus, ut obstupescens, conferendo meas tenebras cum tanta luce, dicerem DEO:

F

Con-

Confiteor tibi Pater, Domine Cœli, & Terræ, quia abscondisti hæc à sapientibus, & revelasti ea parvulis; ità Pater, quoniam sic placitum fuit ante te. Hactenus ibi V. Pater.

32. Ut autem constet, quanto cum fundamento existimaverit Venerabilis Ludovicus à Ponte, quod sicut DEUS in sua Ecclesia constituit Sanctum Franciscum ad paupertatis, & alios Sanctos ad aliarum virtutum præbendum exemplum; ità his periculosis temporibus proposuerit hanc Virginem, ut exemplar timoris caute, & circumspectionis, qua divine revelationes, & inusitata gratiæ sunt tutò suscipiendæ, transcribam. §. sequenti caput undecimum libri primi.

§. VI.

Denimio timore, quo perpetuò angebatur ne pateretur illusiones in suis extraordinariis viis; quamque sollicitè petierit à Deo illuminari; ac de admirandis rebus, quas ipsi Divina Majestas dixit, ut illam redderet securam.

33. **A**LIAM Crucem constantiorem, & gravio-
rem toleravit Venerabilis Marina totà vita, inter adedò insolitos favores, quæ fuit terribilis timor, ne in illis deciperetur à Diabolo, aut à sua imaginatione; Nève idcirco, aliquid faceret, quo suū DEUM offenderet; & quamvis Visitationes essent tam magnæ, & proficiuæ, abundantes tantis solatiis, hi tamè timores, qui illà invadebāt omnē istā attēperabāt

voluptatē; unde faciebat, quod poterat, ut illas evitaret; atq; interdum valdè lætebatur, quando ipsis carebat, adeo ut aliquando dixerit ad Deum: *Bonum meum, si aliqua Anima eò deveniret, ut diceret, se nolle acceptare istas tuas gratias extraordinarias, propter suos timores, quid faceres?* Divina Majestas illi respondit: *Ego nemini confero has gratias contra ipsius voluntatem; quia licet vos velim mihi esse subiectos, nolo tamen vos cogere.* Hoc responso habito, veluti convicta, filuit. Inde fiebat ut, cum inciperent extraordinariæ visitationes, vel indicium aliquod illarum, aut signum notaret, subito confugeret ad DEUM; adeò ut oculis fidei illum intueretur præsentem, in omni loco, iteraretq; preces, & obtestationes, postulando ab illo lumen ipsius cœlestis, ad cognoscendas ejusdem veritates, & ne ulla in re deciperetur. Quia vero hoc Deo placebat, ipseque illi inspirabat, nec Divina Majestas, nec Sancti, neque Angeli, qui veniebant ad illam invisendam, propterea offendebantur, nec abibant; imò illam expectabant, ut perageret suam solitam orationem, cui minimum quadrantem horæ solebat impendere, vel semihoram, atque aliquando unam, & duas horas; id quod ipsamet declaravit loquendo de se in tertia persona gravissimis his verbis: *Quando anima illustrata Divino, & vero lumine, sentit præsentiam sui Cœlestis sponsi, ac Domini, qui illi significat, quod illam velit visitare, & consolari extraordinariè, patefaciendo ipsi aliqua sua Divina Mysteria, vel secreta, timet, ac tremit, & verecundatur prostrata in conspectu sui Magni DEI, quem omnibus suis viribus amat, & cui summè desiderat placere, & à quo humiliter, atque magno ardore spiritus, quem illi Dominus communicat, petit, ut ipsam edoceat de suis veritatibus; detque illi suum Divinum lumen; quando ita anima complectitur summum Bonum, & cum illo quasi lu-*

Etatur, usque dum obtineat hanc benedictionem (quam divina Majestas, nunquam negat ei, qui illam humiliter postulat) invenit se quasi victam à Domino, qui ipsam suaviter inclinatur ad acceptandam gratiam, & visitationem, quam illi vult exhibere; & postquam istam gratiam suscepit, relinquit illam ditatam Divinis donis, quæ nequeunt explicari, & adferunt ingentem pacem, ac solatium; ut propterea absque omni dubio credat, suum Deum, ac Dominum esse illius Operis Authorem.

34. Hoc scripsit Venerabilis Marina, quando jam erat provectæ ætatis, & ego mirabar, dum mihi narraret illam luctam, quæ certabat cum suo DEO, ut sibi impertiretur lumen, prò cognoscendis ipsius veritatibus; quia id faciebat accumulando tot preces, ac tot motiva, & rationes allegando, ad eum modum, quo illas allegat Ecclesia in Litaniis Sanctorum, ut aliquando erubuerit, reprehenderitque se ipsam, dicendo ad Deum, quod sibi videretur id exigere, quasi debitum ex justitia. Divina autem Majestas illam est solata, dicendo ipsi. *Est verum, quod titulo justitiæ hoc à me petas: cum enim ego promiserim me concessurum, quod à me peteretur, mansi quasi obligatus ad dandum, quod à me postulatur.* Implevit quoad hoc Divina Majestas istud promissum, tam integrè, ut multis annis, quibus ego illi fui à Confessionibus, & cum ipsa egi, semper adverterim, quod illam præservaverit ab illusionibus. Hic timor partim fundabatur in ipsius natura, quæ erat miculofissima, ut dictum est; partim sine dubio fuit speciale donum DEI, sicut ipse Dominus illi dixit, quodam die hoc modo; *Esto certa, quod nulli Creaturæ ex omnibus, quas duxi per vias extraordinarias, dederim majus donum timoris, quàm tibi: Causas verò cur illud ipsi dederit, declaravit rationibus, quas illi dicebat, ut*

il-

illam redderet securam, quod non sit illusa, neque unquam esset illudenda.

35. *Quadam vice, ait ipsa, dixi ad Dominum: Bonum meum, & Domine mi, quales sunt hi timores, qui me affligunt, mihiq; tremorem incutiunt? Quid me vis facere, ut tibi placeam, ac satisfaciam? Respondit Dominus: Nihil refert, quod habeas istos timores, quia per illos te reddo securiorem sicut es; & propterea non omitis facere, ac dicere, quod volo. Dic mihi si viveres absque istis timoribus in hoc Mundo, & sine ista cruce, quid tibi deesset? & quid scires pati? Cumque me aliquando multum angerent, dixi Divinae Majestati: DEUS mi, & Domine mi, quomodo me relinquis in manibus meorum Inimicorum? & respondit mihi quam amantissime? Quid dicis Anima? Ego te centè non relinquo, nisi in brachiis Crucis, cui ego affixi mea brachia; significans mihi, istos timores, esse crucem, cui me ipse affixisset. Magno me affecerunt solatio hæc verba Domini; dixi tamen illi statim. DEUS mi, & Domine mi, optimè fit, quod dixisti, ideo sis benedictus. Dic mihi nihilominus Domine: nonne est melius, ut anima perveniat ad pacem, quæ reperitur in te, ac tantam tranquillitatem, ut ipsam nihil amplius audeat infestare, nec illius passiones, nec natura, neque Diabolus; utque non amplius pugnet, ac tu solus cor possideas: nonne hoc esset melius, mi DEUS? Respondit Dominus: Adverte: quando ego ex mea bonitate, & ob alias justas causas, exhibeo eum favorem, & gratiam animæ, quæ illam meretur, ut ipsi dem istam pacem: ac tranquillitatem; de qua tu loqueris, esto bonum, ac donum, & munus meum sit tamen, quæ non est assecuta hæc specialia dona, si pro illis obtinendis impendit laborem manuum suarum, adjuvante ipsam mea gratia, ac decertat, & patitur, multò se excellentiùs gerit; quia ista laborat pro consequendo thesauro, illi verò alteri confertur ex gratia; adverte præterea in tali statu animæ, qua-*
lis

lis est tuus, id, quod vocas passiones, ac defectus, esse opus meorum incomprehensibilem iudiciorum; ut humilietur anima, & conservetur in subiectione, sitque dedita mortificationi; tum ut magis augeatur ipsius premium, & mea gloria, tum etiam ut praebeat exemplum utile meis fidelibus Amicis: hoc est, quod agitur in tua Anima: Quid te vexas & affligis? Esto bono animo, & quiesce in me.

36. Dum aliàs agerem cum Domino aliquantum confusa meis timoribus dixi illi, ea, quae divina ipsius Majestas mihi dicebat, & mysteria, quae mihi revelabat, esse ejusmodi; ut, licet credam absque omni dubio, quidquid mihi dicebatur, & videbã, tamẽ quodammodò timeã, & metuã quod mihi Divina Majestas conferat tantas gratias, cum ego sim, quae sum. Respondit mihi Dominus: Anima si credis meis verbis, & veneraris mea Mysteria, ita sicut dicis, ac facis quod ipsum ego volo, utcumque timeas, ac metuas; quare vis tibi à me auferri turrim, & murum fortem, sancti timoris mei, ac circumspeditionis, quae custodit; ac defendit animam ab omnibus telis, ac fraudibus Diaboli, & representationibus phantasiae, aliisque hujusmodi rebus; quae tela Diaboli, dum illa vult jacere, ut animam decipiat per illusionem, resiliunt, & revertuntur ad illum cū ingenti confusione, rubore, ac damno ipsius; & similiter, quare vis tibi à me auferri coronam Crucis, quam pateris; vivendo cum timore, & tremore, ac sancta circumspeditione quandoquidem etiam vivas, certam habens, & securam in me spem: noveris praeterea, animam, quae id non haberet in specialibus viis, & extraordinariis exercitiis, victuram in magno periculo, ne deciperetur à Demone, & à sua propria imaginatione.

37. Alia vice, cum mihi Dominus aliquid dixisset, angebar meis timoribus, considerans, esset ne DEUS, qui mihi loquebatur; & dixit mihi Divina Majestas. Quid habes: Anima? Quid scitis? Ego sum tuus Deus; ego sum, qui lo-
quor

quor, quid times? Respōdi illi: DEUS mi, & Domine mi, vi-
 vo cū timore, ac tremore, quia denique sum in eo statu ut de-
 cipiār, & non intelligā, atque cognoscā te; id quod ego, prop-
 ter nullam rem creatam, nec propter Cælum, neque propter
 Terram vellem contingere, ut te, vel in minima re offen-
 derem. Hac est, Domine, mea anxietas, & mea cura, in
 qua vivo, sicut scis: Respondit Dominus, modo quodam
 sublimissimo, suavissimo, & efficacissimo: Anima: non
 decipietur, qui non voluerit decipi, & ambulaverit in ve-
 ritate coram me: quod cum ita sit, non habes, cur timeas;
 Hoc Dominus taliter dixit, ut mihi mirabiliter satisfecerit
 quoad justam veritatem; atque sic fui animata.

38. Dum aliàs magno affectu agerem cum Do-
 mino; dixi illi: DEUS mi, & Domine mi, unum
 S., & clavum pone in meo corde; quia desidero tota esse
 serva, & ancilla Domini. Divina Majestas mihi respon-
 dit amabilissimè, & blandissimè: Anima jam pridem, hoc
 feci, & tota es mea. Tum ego respondi. Quomodò ergo, mi
 Domine, sum tam mala, & miserabilis, ac tam parùm
 profeci in omnibus pertinentibus ad tuum servitium? Do-
 minus autem mihi respondit valdè affabiliter; ne ideò so-
 licita sis, Anima mea; quia verè tibi dico, quod te habeam
 scriptam in libro vite; quodque per mea auxilia, & substi-
 dia proficias ex favoribus, & gratiis, quas tibi præsto.
 Respondi denuò Domino: ac dixi: Deus mi! cum ita sit, quo-
 modo vivo cum tantis timoribus, ne tibi displiceam, teque
 offendam? Et sum adeo meticulosa propter vias tam extra-
 ordinarias, per quas me ducis, ut vivam afflicta, ac an-
 xia? sed Dominus mihi respondit: Bene sic fit: nonnè ta-
 men inter istos timores, in quibus vivis, has veritates
 agnoscis? Iste tuus timor est filialis, qui etiam in Cælo ha-
 betur, quia timor Domini manebit in æternum. Ego opti-
 mè scio condire, quæ in speciem sunt contraria, quamvis
 non sint; & conjugere istum Sanctum timorem, quem habes,
 cum

sum veritate, quã tibi manifestavi; quod tibi satis constat. Hoc me magno solatio affecit, & confortavit in Domino.

Alia vice agendo cum Deo, conquerens de me ipsa, dixi illi cum magno pudore: Domine mi, & Deus mi; jam tot annis sum prædita usu rationis, & toto hoc tempore, cum tu mihi contuleris tot, ac tanta beneficia, tam ordinaria, quàm extraordinaria, dederisque tot ac tanta auxilia, pro meo profectu, debuisset meritò anima mea plurimum profecisse, ac esse libera à passionibus, & excessibus nature, atque à tot peccatis, quibus sum obnoxia. Divina mihi Majestas benignè respondit, ac amanter: Quid facis peccatrix? quæ causa est tuarum querelarum, ac tui doloris? quia in bona, & veraci voluntate, atq; sano creature corde, non possunt habere locum talia mala, de quibus te, tanto cum dolore accusas: si quidem sicut non est signum, radicem arboris, vel vitis esse malam, vel putridam, propterea quod progerminet ramos, vel stalones supervacaneos, & superfluos, procedentes ex aliis causis, quos suo tempore veniens putator diligenter recidet, ut fructus arboris sit uberior, & utilior: ita ex sano corde, & bona voluntate creature erga suum DEUM, qui est fundamentum, & radix arboris vel vitis proferentis veras virtutes, & bonum spiritum, atque perfectum amorem sui DEI, non potest provenire quidquam mali, aut noxii, Quod si hæc arbor germinet ramos supervacaneos, & superfluos in speciem, illi oriuntur ex aliis causis; putator autem cultro mortificationis resecat sollicitè istos ramos, & illos destruit, atque comburit, si opus sit, mortificando has superfluitates, quæ sunt passiones inordinatæ, & affectus naturales, in eoque multum laborat, ut ita fructus sit major, utilior, & uberior.

39. In duplici occasione, vehementer augebantur istæ anxietates, ac timores. Una fuit, quando ipsius Cōfessarius illam reprehendebat propterea, quod esset in iis nimia, permittendo se ductui naturæ; cum enim ipsi plu-

plurimum crederet, imaginabatur sibi, se ideò multos
ea in re commisisse defectus, displicentes DEO, cui sic
aliquandò locuta est

40. Deus mi, & Domine; mihi, & Confessario meo vi-
detur pessima esse mea natura, qualis ergo videtur esse ti-
bi: nonne abominabilis? Respondit Dominus: Non videtur
mihi, neque videri potest malum, quod ego facio; neque na-
tura, quam ego do meis creaturis, quæ est accommodatiss-
sima, ad illarum bonum, & commodum, atque ad id, quod
ego ab ipsis volo: sed nec ea, quæ ego ipse denuò, & sine
culpa naturæ ipsarum iis offero, ac permitto illis evenire,
prò earum exercitio, & profectu, aliisque bonis, quæ inde
eliciuntur. Hoc quidem, aiebam tum ego, bene credo, mi
Domine, non posse videri malum; sed bene etiam mihi per-
suadeo, peccata, ac defectus, quos in his occasionibus com-
mitto, non nisi summè tibi displicere: Bono esto animo, dixit
Dominus, quia si in occasionibus; de quibus loqueris, com-
mittis aliquos defectus, ego ex illis multum pro te elicio
utilitatis, propter tuam bonam dispositionem, & ideò illos
permitto; atq; sicut exigua palea in presentia infiniti ignis;
ita illi coram mea bonitate pereunt, ac disparent; & tua
naturalis inclinatio summè mihi placet, estque aptissima, ad
id, quod à te volo: sicut aliàs tibi dixi, pro tuo solatio, &
propter tuam necessitatem, in qua eras constituta; ideòque
non est, cur turberis, vel affligaris, quod exercearis, & re-
prehendaris à tuo Confessario: permitte illum exequi suum
munus, habet enim bonam intentionem; ac adverte, ne con-
cidas animo, quia tui defectus; si eos habueris, non possunt
esse majores, neque minores, propterea, quod illos repre-
hendat Confessarius, vel omittat reprehendere: quales sunt
coram me, tales erunt. Cum tamen hæc omnia, propter oc-
cultata iudicia DEI, qui id permittebat, non sufficerent ad
auferendam mihi crucem internam, & afflictiones, quas

G

pa-

patiebar, dixit mihi Dominus, modo quodam Divino, & amabili. Anima mea, quid tibi est? quæ est causa tuæ afflictionis? Amo enim te, neque me offendisti; veni mecum, & quiesces modicum, docebo te, quoddam secretum mei cordis, ob quod in me recreaberis: atque dum hoc diceret, univit me secum, invenique me in Pectore Patris æterni, ubi mihi ostensum fuit, clarissimè, & manifestissimè, prò meo captu, mysterium Beatissimæ Trinitatis, ac æterna Processio Verbi Divini, qua procedit à patre, & quomodò ab istis duabus Personis Patre, & Filio per amorem quemdam æternum, ac infinitum quo se amant, procedat Divina Persona Spiritus Sancti. Mansi satis diù in ista cognitione, cum extraordinaria admiratione: magis tamen stupebam, quomodo Pater, intelligendo, & comprehendendo se ipsum, produceret Verbum Divinum; & aliquanto post per quemdam raptum fui unita DEO; undè factum est, ut magna ex parte conquiesceret illa turbatio, non tamen integrè permittente id Divina Majestate, prò meo majore exercitio; itaut mihi non prodesset, quidquid ageret meus Cōfessarius, volens mihi satisfacere, ut me redderet quietam. Tunc mihi dixit Dominus: ne te affligas, Anima, sed tolera istam Crucem cum reliquis, quas tibi ex amore offero, quamvis hanc, quæ tibi denuò præbetur, non merearis: offer illam mihi, & ama in me, ac reverere tuum Confessarium, & Patrem spiritualem, sicut facis; quia mihi in hoc places, & placebis.

41. Ex ista revelatione, est advertere quomodò DEUS fuerit solitus permittere istas Cruces, & afflictiones, ut ex illis lumeret occasionem, præstandi suæ famulæ magnas gratias, nobisque preclaras daret instructiones, ne erraremus.

42. Altera occasio in qua augebantur afflictiones, ac timores, erat, quando ipsius Confessarius dubitabat

bat de quibusdam rebus, quas illi recensebat; quia hoc illi sufficiebat, ut sibi imaginaretur se esse illam, ideòque cum his dubiis, recurrebat ad DEUM, qui prò infinita sua sapientia ad ea respondebat, afferendo illi motiva, ad eam placandam; & quia ipsa vehementer sollicitabatur, ut illorum recordaretur, eo fine, ut eadem referret suo Confessario, ipsique satisfaceret, dixit illi Dominus quòdam vice. *Ne te superflue fatiges, ut velis omnia Confessario narrare, quae tibi dico, reddendo illi rationem eorum, quae tibi contingunt; quia noveris, quod quantuncumque illi dicas, denique, tanquam homo, nequeat penetrare omnes veritates abditorum secretorum anima, atque ita non possit, in aliqua re non hesitare: tu tolera istam Crucem, amore mei; quia, & aliae anima illam toleraverunt: quin imò te moneo, ne nimium solliceris, ut velis tuo Confessario satisfacere in his rebus, putesque, quod nisi ipse satisfiat, non possit mihi satisfieri: si quidem, ut tibi dixi, cum sit homo, non potest assequi semper veritatem harum rerum internarum, sicut ego illam scio, qui sum DEUS; potestque sapere dubitare, ubi non est dubitandum; ac proinde, quin illi satisfiat, potest mihi satisfieri.*

43. Hoc ipsi dixit Divina Majestas, ut reprimeret supervacaneam afflictionem, non verò congruam sollicitudinem de reddenda conscientiae ratione Patri Spirituali. Postremò postquam illi DEUS dixisset quidpià, ita illam reddendo internè certam, ut ei non potuerit remanere dubium, esse DEUM, qui illud dicebat, ad eum modum, quo dicit Sanctus Thomas, redditos fuisse ab ipso certos Prophetas, se esse eum, qui illis loquebatur, & talia revelabat, addidit: *Ista tibi modò dico, cum tanta certitudine, ut sic tibi auferatur aliquid de nimio timore, quo subindè angeris, an ego sim, qui ordinariè tibi loquor; utque intelligas, quod qui tibi ista dicit, di-*

cat etiam cetera, quamvis tibi non videaris habere tantam certitudinem. Multa alia illi acciderunt, non solum cum Christo Domino, sed etiam cum ipsius Angelis, & Sanctis, quoad hoc ipsum, quæ suis locis afferentur. Hucusque ibi V. Pater; qui libro 6. cap. 15. §. 4. describit colloquium, quod Venerabilis hæc Virgo habuit cum Deo, ex quo efficaciter probatur, non permissurum fuisse Deum, ut anima tum ardenter ipsum amans, & tam continuè ab ipso postulans liberari ab illusionibus; nihilominus illusa, & decepta permaneret tota vitâ. Sic enim ipsa loquitur;

44. Quadam die mihi cum communicatura essem, nec bene valerem, Angelus quidam, & ipse Deus dixit. Jam Dominus ad te veniet, ut eam conferat sanitatem, quam tibi creaturæ suæ novit utiliorem. Respondi; non aliam à Deo sanitatem peto, quam animæ meæ. Recepto Sacramento, statim Dei hominis JESU Christi præsentiam modo quodam Spirituali, & mysterii pleno sensu in me ipsa, imò vidi. Loquebatur mihi Dominus, dicens. *Per totam vitam tuam optasti placere mihi, & res mihi gratas facere, & semper à me hanc gratiam favoremque petivisti: Dic igitur, quæ tibi est timendi, & dubitandi ratio? Quis Pater filio particulam panis petenti porriget lapidem? Quæ mater obliviscetur filii, quem utero gessit? Quin imò, & si foret aliquis tam crudelis Pater, & Mater adeò immemor, numquam in me talia cadent. De hoc certissima esto.* Cum ita se Dominus communicaret animæ meæ, vidi per superna spatia quasi ambulantem Spiritum Sanctum; specie Maximæ Majestatis. Erat quasi Aquila perspicax, & divina: ac etiam si anima mea ipsam speciem cognosceret, vix tamen illam videbat. Multi Angeli, divino Spiritui committatum præstabant, & obsequium. Venit hic tandem
ad

ad auditū animæ meæ, & in recessu ejus interiore pauca mihi, sed valdè divina, & interna verba dixit: contigit hoc ter, & singulis vicibus non nihil à me abscedebat. Iste affatus erat tam Spiritualis, & arcanus, ut vix eum anima mea perceperit. Post hæc statim videbatur applicatus pectori meo nummus ex auro defæcatisimo. Quæ mysteria cùm admirarer, ad Dominum, qui intra me erat, conversa, quid hoc est inquam Domine Deus meus, quid hoc mysterii fuit, quod vix percepi? Respondit Dominus: *in hoc tuo corde ipsam te, ò anima intùere, ibi invenies, & videbis mysterium, quod quæris.* Conversâ quò Dominus dixerat, animâ meâ, vidi in corde meo sigillum ipsius Dei, in quo figurata erat Sanctissima Trinitas: sed speciatim in eo cognoscebatur Persona Spiritus Sancti. Tunc mihi Dominus dixit. *Deus omnipotens, ò anima, & divinus Spiritus isto mysterioso affatu, quem vidisti, & non intellexisti, magnam tibi fecit misericordiam; nam cordi tuo manu sua præpotenti opposuit, clavem, & seram, & impressit suum sigillum, ut nullus illuc ad illusionem ingredi queat, & ipse solus sit cordis animeque tuæ Dominus.* *Ista sunt quæ, vidisti, mysteria; & ecce, inquiebat Dominus, opto, & jubeo, ut quæcumque tibi ostendam mysteria, quascumque res dicam, credas firmitèr, à me proficisci, & de nulla re quam videris, vel audieris dubites, nisi fit directè contra meam legem, Fidem, Sacram Scripturam, & doctrinam Sanctorum.* Et ita in his loquebatur Dominus secundùm regulas communes, & ordinarias, confirmans animam meam in veritatibus ei dictis, & exhibitis misericordiis, docensque quomodo vellet, ut in iis me haberem.

45. Sufficiant jam, quæ hætenus scripta sunt de sanctitate, & Sapientia Mirabili Venerabilis Patris Ludovici de Ponte, deque testimonio, quo vitam, &

re-

revelationes Venerabilis Virginis Marinæ, ad plenam earum fidem, apud viros doctrina, & spiritu præditos, ipse V. P. roboravit; siquidem ea, satis erunt, ad meum institutum stabiliendum, & confirmandum, in dissertatione Apologetica, quam pro credibilitate ipsarum revelationum scribere necessarium existimavi, & immediatè subjungo.

DIS-